

Arrest

nr. 302 113 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat I. SIMONE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Irak, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 5 april 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar huidig vijfde verzoek om

internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster steunde haar beschermingsverzoek immers op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van haar zoon, S. K. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 209 975 van 25 september 2018.

Naar aanleiding van haar tweede, derde en vierde verzoek oordeelde het CGVS dat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij in aanmerking kwam voor internationale bescherming. Zij baseerde zich telkens op de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven van haar dochter S.R., namelijk op de voorgehouden problemen die haar dochter kende met haar ex-echtgenoot. Verzoekster tekende beroep aan tegen de beslissingen genomen in het kader van haar tweede en vierde verzoek, dat door de Raad werden verworpen in respectievelijk arresten nrs. 234 883 van 6 april 2020 en 271 037 van 21 april 2022.

In het kader van haar huidig verzoek verwijst verzoekster naar haar reeds in haar tweede verzoek afgelegde verklaringen met betrekking tot haar vrees voor haar ex-schoonzoon. Zij geeft aan dat hij op de hoogte zou zijn gekomen dat zij en haar dochter in België verblijven.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat een loutere blote herhaling van haar voorgehouden vrees voor haar ex-schoonzoon, op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt zij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

6. In de mate verzoekster de verwijzing in de bestreden beslissing naar eerder genomen beslissingen aanklaagt, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoekster aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoekster bijgebrachte nieuwe elementen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoekster vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Door louter te volharden in haar vrees voor haar ex-schoonzoon, slaagt verzoekster er niet in om

deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

7. Verzoekster verwijst verder naar de elementen die haar dochter in het kader van haar vijfde beschermingsverzoek heeft aangebracht, met name: dat haar dochter verklaard heeft dat haar man zich nog steeds agressief gedraagt, naar haar op zoek is en haar bedreigt; dat haar dochter verklaard heeft dat zij een brief heeft trachten te verkrijgen van haar stamhoofd waarin deze getuigt over de problemen met haar man; en het medisch document van haar dochter.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 22 juni 2023 met nr. 290 853 het vijfde beschermingsverzoek van verzoeksters dochter verworpen.

In dit arrest wordt aangaande voormelde elementen gemotiveerd als volgt:

“4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Wat betreft het medisch attest wordt opgemerkt dat deze medische problematiek geen duidelijk aanwijsbaar verband houdt met verzoeksters asielrelaas, laat staan dat het in staat zou zijn een nieuw licht te werpen op de ongeloofwaardig bevonden verklaringen die zij heeft gedaan in het kader van haar vorige beschermingsverzoeken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt zij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

6. In de mate verzoekster de verwijzing in de bestreden beslissing naar eerder genomen beslissingen aanklaagt, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de nieuwe verklaringen die en het medisch attest dat verzoekster aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoekster bijgebrachte nieuwe elementen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoekster vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

7. Verzoekster herhaalt dat zij in de onmogelijkheid is om een brief te verkrijgen van haar stamhoofd waarin hij getuigt over de problemen met haar man en meent dat haar afhankelijkheid van derden in deze haar niet kwalijk genomen kan worden.

De Raad bemerkt hierbij vooreerst dat het allerm minst ernstig is om haar onvermogen of nalaten documenten bij te brengen, af te schuiven op derden. Het is evident dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt voor het al dan niet neerleggen van stukken. Bovendien duidt de commissaris-generaal het haar niet ten kwade deze brief niet te kunnen voorleggen. Wel stelt hij vast dat verzoekster louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hetgeen op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Los daarvan legt verzoekster geen bewijsstukken neer zodat hier logischerwijze geen rekening mee kan worden gehouden.

Door verder louter voort te bouwen op eerder ongeloofwaardig bevonden motieven, slaagt verzoekster er niet in de eerder gedane beoordeling door zowel de commissaris-generaal als de Raad om te buigen, met name dat geen geloof wordt gehecht aan dat beweringen dat zij wordt gevisieerd door haar (ex-)man en zijn familie, dat zij zouden trachten om haar kinderen af te nemen en dat zij hierbij geweld gebruiken tegen verzoekster en haar eigen familie.”

Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken en die de eerder gedane beoordeling van de commissaris-generaal en de Raad omtrent de voorgehouden vrees voor haar ex-schoonzoons in de positieve zin ombuigen.

8. Artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, heeft de Raad bij beschikking van 27 september 2023 in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet actuele informatie opgevraagd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak. De verwerende partij heeft het EUAA “Country Guidance Note: Iraq” van juni 2022, UNHCR’s “International Protection Considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019, EUAA “Country of Origin Report Iraq: Security situation” van januari 2022 en COI Focus “Irak – Veiligheidssituatie” van 26 april 2023 ter kennis van de Raad gebracht. De verzoekster brengt 4 nieuwsartikelen van 2023 ter kennis van de Raad.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld. De voormelde actuele en objectieve landeninformatie en bronnen bevestigen de vaststellingen in de bestreden beslissing. Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier concludeert de Raad dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De persartikelen die verzoekster liggen in dezelfde lijn als de informatie waarop voorgaande analyse is gebaseerd. De recentere persartikelen vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande en kunnen deze appreciatie niet ombuigen. Het loutere feit dat er nieuwe veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn.

In zoverre uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, is het evenwel duidelijk dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te

worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in haren hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

10. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1742 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van haar verzoek om te worden gehoord, verwijst verzoekster vooreerst naar haar langdurig verblijf in België sinds 2015 en naar het gegeven dat zij als sinds 2007 te lijden heeft onder het sektarisch geweld in haar land van herkomst en is zij het er niet mee eens dat dit geen aanleiding zou moeten geven tot de toekenning van een beschermingsstatus. Zij stelt dat de verwerende partij hardnekkig blijft vasthouden aan de analyse die zij naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft gemaakt en al naar navolgende beschermingsverzoeken beoordeelt vanuit dit perspectief, terwijl een grondig en volledig onderzoek van alle verklaringen die zij doorheen de verschillende procedures heeft afgelegd wellicht een ander beeld zou opleveren. Specifiek verwijst zij naar de vrees voor haar voormalige schoonzoon die ook recent nog bedreigingen heeft geuit, wat het actueel karakter van haar vrees aantoonde. Aangezien hij te weten is gekomen dat zij en haar familieleden in België verblijven, zal hij ook proberen om hen het leven hier moeilijk te maken. Verzoekster wijst erop dat haar dochter inmiddels een zesde beschermingsverzoek heeft ingediend dat werd afgewezen en dat tegen deze afwijzing een beroep werd ingesteld dat thans hangende is voor de Raad. Zij legt er de nadruk op dat zijzelf, haar kinderen en haar kleinkinderen nood hebben aan bescherming en stelt dat zij voldoende elementen heeft aangereikt die een globaal, nieuw onderzoek rechtvaardigen. Voor wat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak betreft, hekelt zij het gegeven dat de meest recente landeninformatie waarop deze is gebaseerd al dateert van 2022. Verder bevroegd door de voorzitter, licht de verzoekende partij toe dat haar administratieve situatie in België en

deze van haar familieleden in Irak – die daar niet beschikken over een echt vast adres – het voor haar erg moeilijk maakt om bewijsstukken te verzamelen, nog los van het gegeven dat dit voor haar familieleden ook erg gevaarlijk is aangezien in Irak mensen gemakkelijk worden vermoord. Zij verwijst naar de feiten uit het verleden en stelt dat zij en haar familieleden het in hun land van herkomst zeer moeilijk hadden om zich staande te houden en vraagt de Raad ook rekening te houden met haar leeftijd en met het gegeven dat haar gezondheidstoestand achteruitgaat.”

4.1. De Raad wijst erop dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij hiertoe manifest in gebreke.

Wat betreft de kritiek dat de verwerende partij hardnekkig blijft vasthouden aan de analyse gemaakt in het kader van het eerste beschermingsverzoek en alle navolgende beschermingsverzoeken beoordeelt vanuit dit perspectief, benadrukt de Raad, zoals reeds aangestipt in voormelde beschikking, dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de verwerende partij niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Zoals eveneens geduid in voormelde beschikking, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekende partij nieuw bijgebrachte elementen, maar dat hij tot de vaststelling is gekomen dat zij er niet in slaagt nieuwe elementen bij te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Er wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u thans geen nieuwe inhoudelijke verklaringen aflegt of documenten voorlegt die betrekking hebben op uw asielerzoek. U beperkt zich tot de blote herhaling van uw voorgehouden vrees dat uw (ex-)schoonzoon met de toevoeging dat hij op de hoogte zou zijn gekomen van het feit dat jullie in België verblijven. Het hoeft geen betoog dat het enkel blijven herhalen van dit gegeven, zonder ook maar het minste begin van bewijs, niet volstaat om de eerdere appreciaties van het CGVS en de RvV in positieve zin te wijzigen.”*

Door ter terechtzitting op algemene wijze te poneren dat een grondig en volledig onderzoek van alle verklaringen die zij doorheen de verschillende procedures heeft afgelegd wellicht een ander beeld zou opleveren, gaat zij hieraan voorbij en doet zij hierover niet anders denken. De Raad stipt hierbij nog aan dat hij niet bevoegd is om, naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De verzoekende partij slaagt er echter niet in dergelijk element aan te reiken.

Met haar betoog ter terechtzitting komt de verzoekende partij immers niet verder dan het wederom herhalen van elementen die zij aanvoerde in het kader van haar eerdere verzoeken en waarop in de beschikking reeds werd geantwoord. Dergelijke herhaling negeert niet enkel de gronden van voormelde beschikking, maar ook de reeds definitief geworden beoordelingen door de commissaris-generaal en de reeds gevelde arresten van de Raad. Het gegeven dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig verzoek, zonder het minste begin van bewijs, een louter herhalend betoog voert en/of verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en vermag op zich niet afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Door haar vrees telkenmale te herhalen en verder te borduren op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt de verzoekende partij niets nieuws of wezenlijks toe aan haar asielerzoek. Door dit nogmaals te doen ter terechtzitting, werpt zij hier evenmin een ander licht op. Met de algemene stelling dat zijzelf, haar kinderen en haar kleinkinderen nood hebben aan bescherming en dat zij voldoende elementen heeft aangereikt die een globaal, nieuw onderzoek rechtvaardigen, quod non in casu, gaat verzoekende partij geheel voorbij aan de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij concrete

argumenten aanreikt die hier een ander licht op werpen, terwijl dit het doel is van het indienen van een vraag te worden gehoord.

4.2. De verzoekende partij wijst er verder op dat haar dochter inmiddels een zesde beschermingsverzoek heeft ingediend dat werd afgewezen en dat tegen deze afwijzing een beroep werd ingesteld dat thans hangende is voor de Raad. Hierbij stipt de Raad vooreerst aan dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van de verzoekende partij, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites, waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van de zaak. In de mate dat de verzoekende partij zich wederom steunt op de elementen aangereikt door haar dochter, wordt er, zoals eveneens geduid in voormelde beschikking, voorts aan herinnerd dat de Raad bij arrest van 22 juni 2023 met nummer 290 853 het vijfde beschermingsverzoek van haar dochter heeft verworpen. Met haar verwijzing naar het afgewezen zesde beschermingsverzoek van haar dochter en in zoverre de verzoekende partij zich wenst te steunen op het (toekomstig) arrest in hoofde van haar dochter, werpt zij geen ander licht op het besluit dat zij thans geen elementen aanreikt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.3. Waar de verzoekende partij verwijst naar haar langdurig verblijf in België sinds 2015, kan voorts worden opgemerkt dat dit motief op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad zijn in het kader van een beschermingsverzoek enkel bevoegd om een eventueel risico in het land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is dit motief niet relevant. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partij de Raad vraagt rekening te houden met haar leeftijd en met het gegeven dat haar gezondheidstoestand achteruitgaat. Deze problemen, die de verzoekende partij geenszins verder concretiseert noch staaft, houden geen duidelijk aanwijsbaar verband met haar asielaanvraag, minstens zet de verzoekende partij dit niet uiteen, laat staan dat deze een nieuw licht zouden werpen op de ongeloofwaardig bevonden verklaringen die zij heeft gedaan in het kader van haar vorige beschermingsverzoeken. Het betreft bovendien een betoog dat niet werd aangehaald in het kader van haar huidige vijfde beschermingsverzoek en evenmin in haar verzoekschrift.

4.4. De verzoekende partij verwijst ter terechtzitting tevens naar de feiten uit het verleden en stelt vervolgens dat zij en haar familieleden het in hun land van herkomst zeer moeilijk hadden om zich staande te houden. Nog daargelaten de vraag of zij hiermee een nieuw middel, dan wel nieuwe argumentatie, aanvoert tegen de motivering van de bestreden beslissing waartoe het betoog ter terechtzitting niet strekt, merkt de Raad op dat dit niet meer dan loutere beweringen betreffen die niet worden gestaafd. Hoe dan ook vallen socio-economische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en zijn deze slechts relevant in zoverre deze kunnen worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade die wordt veroorzaakt door het intentioneel handelen of nalaten van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In deze wordt niet aangetoond dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Irak op intentionele wijze door het handelen of nalaten van een actor van vervolging zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

4.5. Ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij tevens dat zij al sinds 2007 te lijden heeft onder het sektarisch geweld in haar land van herkomst en poneert zij dat zij het er niet mee eens is dat dit geen aanleiding zou moeten geven tot de toekenning van een beschermingsstatus. Zij laat echter na enige verdere toelichting te geven en wederom legt zij geen concreet verband met de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij de voorgehouden beschermingsnood in concreto aantoot.

Voor wat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak betreft, hekelt de verzoekende partij het gegeven dat de meest recente landeninformatie waarop deze beoordeling is gebaseerd al dateert van 2022.

Uit een eenvoudige lezing van voormelde beschikking blijkt nochtans dat hierin, wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beschikking van 27 september 2023 in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet waarin actuele informatie werd opgevraagd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak. Naast de actuele informatie uit onder meer 2023, bijgebracht door de verwerende partij, ging ook de verzoekende partij zelf in op deze vraag en bracht zij de actuele informatie uit 2023 bij die zij nuttig achtte. Tevens blijkt dat de bijgebrachte informatie in rekening werd genomen bij de beoordeling. Hieraan wordt met voormeld betoog zonder meer voorbijgegaan.

De kritiek van de verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genoemd. Hoewel het doel van het indienen van een vraag tot horen ertoe strekt bemerkings ten aanzien van de beschikking kenbaar te maken, blijkt uit voormeld geformuleerd standpunt ter terechtzitting een partiële lezing dan wel een volledig gebrek aan kennis van de inhoud deze beschikking en van (de samenstelling van) het rechtsplegingsdossier. Het doel van onderhavige procedure wordt hierdoor bijgevolg volledig genegeerd en tenietgedaan.

Aldus blijft het besluit uit voormelde beschikking overeind dat na een zorgvuldige lezing van de landeninformatie en het rechtsplegingsdossier blijkt dat er in Bagdad, de regio van herkomst van de verzoekende partij gezien haar verklaringen, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij persoonlijke omstandigheden aan die in haren hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.6. De verzoekende partij kan tot slot ook niet overtuigen door uiteen te zetten dat haar administratieve situatie in België en deze van haar familieleden in Irak – die daar niet beschikken over een echt vast adres – het voor haar erg moeilijk maken om bewijsstukken te verzamelen, noch door te poneren dat dit nog losstaat van het gegeven dat dit voor haar familieleden ook erg gevaarlijk is aangezien in Irak mensen gemakkelijk worden vermoord. Laatstgenoemde stelling is te algemeen en te vaag om hieruit een vrees in de zin van de Conventie of een reëel risico op ernstige schade te kunnen afleiden. Voorts wijzigt het thans formuleren van algemene verzuchtingen niets aan de vaststelling dat de bewijsstukken niet voorliggen en er dus geen rekening mee kan worden gehouden. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te reiken dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van diezelfde wet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES